

## Ilmestyskirjan luku 6

# Sinettien murtaminen

Ilmestyskirja tähän asti on jaksottunut näin:

1. Johdanto (luku 1)
2. Seurakuntakirjeet (luvut 2-3)
3. Taivaallinen jumalanpalvelus (luvut 4-5)

Kirjan tähänastinen sisältö on käsitellyt kristillisen seurakunnan elämää maan päällä (seurakuntakirjeet) ja kuvannut Jumalan todellisuutta taivaassa (taivaallinen jp.), johon uskovat jo nyt liittyvät osaksi. Taivaallisen jumalanpalveluksen todellisuuteen palataan myöhemmin kirjassa monta kertaa eri tavoin, ja se muodostaa pohjan ja perustuksen myöhemmille näyille.

Seuraava pääjakso on ilmestyskirjan pisin, luvut 6-16. Sitä rytmittävät seitsensarjat: seitsemän sinettiä, seitsemän pasuunaa ja seitsemän vihan maljaa. Sarjojen välissä on myös muita näkyjä, ja tuon tuostakin palataan takaisin taivaalliseen valtaistuinsaliin. Tämän jakson tarkoituksena on kuvata useiden näkyjen kautta sitä todellisuutta, jonka keskellä Kristuksen toista tulemistä odotetaan. Kyse ei ole aikajärjestyksessä etenevästä historian kulun selittämisestä, vaan jatkuvasti voimassa olevan todellisuuden kuvaamisesta eri tavoin. Sinetit, pasuunat ja maljat eivät tarkoita välttämättä tiettyjä yksittäisiä ja ainutkertaisia tapahtumia, vaan kuvaavat epäuskoisen maailman tilaa ja Jumalan tuomion vakavuutta laajemmassa merkityksessä.

## Neljä ratsastajaa

*1. Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi yhden niistä seitsemästä sinetistä, ja kuulin yhden niistä neljästä olennosta sanovan niinkuin ukkosen äänellä: "Tule!"*

Karitsa avaa sinetit, seurausten toteuttajana on aina joku Jumalan valtaistuinsalin palvelijoista. Ratsastajien kutsumisen toteuttaa aina yksi neljästä olennosta, jotka ovat Jumalan valtaistuimen ympärillä (4:6-8). Tärkeä ymmärtää yhä uudelleen ja uudelleen: kirjakäärö on Isän kädessä, sen avaa Jeesus ja kaikki mitä tapahtuu, on hänen vallassaan. Toisaalta tässä on vakava muistutus synnin ja epäuskon vakavuudesta, toisaalta kristitylle myös ahdistuksen keskellä lohdutus: edes paha ei tapahdu Jumalan sitä tietämättä ja hallitsematta.

*2. Ja minä näin, ja katso: valkea hevonen; ja sen selässä istuvalla oli jousi, ja hänelle annettiin seppelä, ja hän lähti voittajana ja voittamaan.*

Jotkut selittäjät ovat esittäneet, että ensimmäinen ratsumies olisi Kristus itse (tai kristillinen evankeliumi), mutta se ei vaikuta kovinkaan uskottavalta tulkinnalta, kun ottaa huomioon millaisen joukon osana tämä ratsumies kulkee. Pikemminkin valkealla hevosella ratsastaja voi olla kuva *ihmiskunniasta*, maallisesta vallasta ja loistokkuudesta, joka alistaa ihmiset valtaansa – sotilaallisesta

voimasta, jonka edessä muut taipuvat. Kuva ratsastavasta jousimiehestä saattaa olla tarkoituksellinen viittaus nyk. Iranin alueella eläneisiin *parthilaisiin*, jotka ainoana kansana antiikissa osasivat taistella jousen kanssa ratsailta. Parthilaiset olivat myös niiden harvojen kansojen joukossa, joita Rooma ei ollut kyennyt alistamaan valtaansa, ja tästä johtuen roomalaisilla oli kohtuuton ”parthilaiskammo” – itäisissä provinseissa pelättiin voittamattomien ratsumiesten hyökkäystä (jota ei koskaan tullut). Valkoiset hevoset olivat parthilaisten johtajien tuntomerkki.

Toisaalta, jos 6:2 luetaan rinnakkain 19:11-16 kanssa, jossa *Kristus* kuvataan valkealla ratsulla ratsastamassa, voidaan tässä ensimmäisessä hevosmiehessä nähdä kuva *väärästä Kristuksesta*. Eli tällöin kyse olisi ”voittajasta” (vrt. seurakuntakirjeiden *nikolaiitat*, ’voittajat’, jotka eksyttivät kristittyjä lankeamaan) joka voittaa ilman Jumalan sanaa (19:15) ja ilman Kristuksen verta (19:13). Apostoli Paavali puhuu Saatanasta, joka pukeutuu ”valkeuden enkeliksi” (2.Kor. 11:14), ja jota Luther – apostolin esimerkkiä seuraten – nimitti ”valkoiseksi perkeleeksi”. Ajatus kaikissa on sama: ulkonaisesti houkutteleva, ylevä uskonto, joka vetoaa ihmiseen sekä järjen että sydämen tasolla – mutta ilman Kristusta.

*3. Ja kun Karitsa avasi toisen sinetin, kuulin minä toisen olennon sanovan: "Tule!" 4. Niin lähti toinen hevonen, tulipunainen, ja sen selässä istuvalle annettiin valta ottaa pois rauha maasta, että ihmiset surmaisivat toisiaan; ja hänelle annettiin suuri miekka. 5. Ja kun Karitsa avasi kolmannen sinetin, kuulin minä kolmannen olennon sanovan: "Tule!" Ja minä näin, ja katso: musta hevonen; ja sen selässä istuvalla oli kädessään vaaka. 6. Ja minä kuulin ikäänkuin äänen niiden neljän olennon keskeltä sanovan: "Koiniks-mitta nisuja yhden denarin, ja kolme koiniksia obria yhden denarin! Mutta älä turmele öljyä äläkä viiniä." 7. Ja kun Karitsa avasi neljännen sinetin, kuulin minä neljännen olennon äänen sanovan: "Tule!" 8. Ja minä näin, ja katso: ballava hevonen; ja sen selässä istuvan nimi oli Kuolema, ja Tuonela seurasi hänen mukanaan, ja heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata, annettiin valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta.*

Kolme seuraavaa ratsastajaa ovat hahmoja, jotka ovat jatkuvasti läsnä ihmisten elämässä – väkivalta, nälänhätä, taudit, kuolema yms. Kaikkia näitä hahmoja (kuten edellistäkin) yhdistää se, että heidän valtansa ja valtuutuksensa on säädeltyä ja annetaan heille: ”hänelle annettiin miekka”, ”älä turmele öljyä äläkä viiniä”, ”heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata”. Tuhovoimat eivät saa tehdä määrättömästi vahinkoa, eivätkä ne toimi ”omin lupinensa”, vaan Jumalan rajoittamina ja hänen sallimuksestaan.

Punaisella hevosella ratsastaja ei merkitse vain sotaa, vaan yleensä kaikkea väkivaltaa ja toisten surmaamista – tätä tapahtuu niissäkin maissa, joissa ei sotatilaa ole.

Mustalla hevosella ratsastava tuottaa aineellista puutetta. Koiniks-mitta on n. litra kuivaa ainetta. Denari oli normaali työmiehen päiväpalkka. Koko päivä töitä, ja litra vehnää palkaksi – ei ole häävi palkka! Kuitenkin lohdullisesti tälle on pantu raja: öljyyn ja viiniin älä koske. Antiikin ajan pienituloiselle maataloushyödykkeet muodostivat suurimman osan talouselämästä. Laajemmassa merkityksessä voidaan ajatella, että mustalla hevosella ratsastavan tehtävä on kaiken kaikkiaan tuoda puutetta ja sekasortoa toimeentuloon ja talouteen – tämäkin seikka, joka meille on tuttu niinäkin aikoina, kun suoranaista nälkää ei jouduta kärsimään.

Neljäs ja viimeinen ratsastaja, Kuolema ja Tuonela, on edellisten seurausta. Sota ja nälkä tuovat mukanaan kuoleman, ja niin kaikki ratsumiehet yhdessä tekevät tuhoaan maailmassa. Heidän työnsä ei ole jotain sellaista, joka alkaa vasta maailmamme aivan viimeisinä aikoina (vaikka onkin mahdollista, että silloin tahti kiihtyy), vaan tällaista se on ollut alusta alkaen. Neljä ratsumiestä kuvaavat *synnin seurauksia* maailmassa: epäuskoa, riitaa ja väkivaltaa, aineellista pulaa ja lopulta kaiken päälle tulevaa kuolemaa. Kaikki tämä tavallaan on kaikua Jumalan tuomiosta: ”sinä päivänä kun siitä syöt, on sinun kuolemalla kuoltava” (1. Moos. 2:17).

Kärsimys ei ole Jumalan varsinainen tahto, mutta ei ole syntikään. Maailmassa, jossa synty ja epäusko vallitsevat, on kärsimyksen ja kuoleman tultava, jotta synnin todellisuus tulisi ilmi. Maailma, joka ulkonaisesti olisi paratiisimainen, mutta jossa synty ja epäusko yhä vallitsisivat, olisi paitsi mahdoton toteuttaa, myös monin verroin petollisempi ihmisille. Kaikesta huolimatta kärsimys ja kuolema ovat juuri ne katkerat lääkkeet, joiden avulla osa ihmisistä herää etsimään Jumalaa. ”Syntisessä paratiisissa” kukaan ei muistaisi Luoja, ja sitä surkeampi olisi heidän iankaikkisuutensa.

Tätä kautta ilmestyskirjan kuvaamat kärsimykset löytävät tarkoituksensa. Ne ovat Jumalan tuomioita *syntiselle maailmalle*, ja sellaisenaan niiden tarkoitus on herättää ihmiset katumukseen ja kääntää heidät etsimään Jumalaa. C. S. Lewis: ”Kärsimys on megafoni, jolla Jumala yrittää herättää kuoron maailman.”

## Viimeiset sinetit ja ensimmäinen maailmanloppu

*9. Ja kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. 10. Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: "Kuinka kauaksi sinä, pyhä ja totinen Valtias, siirät tuomiosi ja jätät kostamatta meidän veremme niille, jotka maan päällä asuvat?" 11. Ja heille kullekin annettiin pitkä valkoinen vaippa, ja heille sanottiin, että vielä vähän aikaa pysyisivät levollisina, kunnes oli täyttyvä myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, joiden tuli joutua tapettaviksi niinkuin hekin.*

Tässä ei ole enää kyse vitsauksesta, vaan lohdutuksesta uskoville. Jälleen käsillä on näky, joka ei varsinaisesti kuvaa jotain tiettyä *tapatumaa*, vaan sellaista *todellisuutta*, joka jatkuvasti on voimassa. Sinetin murtaminen pikemminkin siirtää Johanneksen näkemään jotain uutta.

Marttyyrit ovat ”alttarin alla”, eli keskellä taivallista jumalanpalvelusta. Heidän ääntään ei kuolema vaientanut, vaan päinvastoin – Kaikkiavaltias kuuntelee heidän pyyntöään. Altтари, jonka alla sielut huutavat, on mitä todennäköisimmin sama suitsutusalttari kuin myöhemmin 8:3, 5, jossa siinäkin puhutaan pyhien rukouksesta joka suitsutuksen tavoin nousee alttarilta.

Uskonsa tähden surmatut eivät itse toteuta kosta, eivätkä he odota maan päälle jääneiden veljien kostavan puolestaan, vaan he odottavat Jumalan kostavan heille tehdyn vääryyden. Vrt. Room. 12:19: ”Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: 'Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra.'” Lohdullinen ajatus jokaiselle, joka kärsii syyttömänä – ennen muuta niille, jotka uskonsa tähden kärsivät. Se, että ihminen ei saa kosta toiselle, ei tarkoita sitä, että rikos ”painettaisiin villaisella” ja mitätöitäisiin. Katkeruuden ja vääryyden saa tuoda Jumalan eteen, kuten psalmeissa usein tehdään: ”Sinä koston Jumala, Herra, sinä koston Jumala, ilmesty kirkekaudessa. Nouse, maan tuomari, kosta ylpeille heidän tekonsa. Kuinka kauan jumalattomat, Herra, kuinka kauan jumalattomat saavat riemuita? Ne syytävät suustaan julkeita sanoja, ne röyhkeilevät, kaikki nuo väärintekijät. Sinun kansaasi, Herra, he runtelevat, ja sinun perintöosaasi he rasittavat.” (Ps. 96:1-5)

Marttyyreille annetaan ”valkoinen vaippa”. Kyseinen vaatekappale mainitaan 7:9 ja 22:14, eli se tarkoittaa *perille päässeille pyhille* annettavaa valkoista pukua. Sen sijaan 3:5; 3:18; 16:15 puhuvat vaatteista, jotka Jeesuksen omilla, mutta *vielä matkalla olevilla* kristityillä on päällään. (Huom. myös valtaistuinsalin 24 vanhinta 4:4:ssä ovat vaatetettuina juuri jälkimmäisellä – eli siinä on kuvattuna kristillinen seurakunta, joka jo maan päällä kulkiessaankin osallistuu taivaalliseen jumalanpalvelukseen!)

”Kunnes oli täyttyvä myös heidän kanssapalvelijoidensa ja veljiensä luku, joiden tuli joutua tapettaviksi kuin hekin.” Käännökset yleensä lisäävät tähän tuon sanan ”luku”, sillä kreikkalainen teksti ei oikeastaan sitä mainitse. Tönkkösuomennois olisi: ”kunnes tulevat täydeksi/täydelliseksi myös heidän kanssapalvelijansa ja veljensä, joiden on määrä tulla surmatuiksi.” Ajatus todennäköisesti onkin juuri

tämä: kunnes määrä tulee täyteen. Mutta se voi myös merkitä: ”kunnes he saavuttavat päämääränsä” tai ”suorittavat tehtävänsä” tms. Yhtäkaikki sanoma kuulijalle on selvä: maan päällä elävä seurakunta on vainottu seurakunta, mutta se on Herran tiedossa ja Hän asettaa sille haluamansa rajat. Tämä on sitä pyhän ristin kantamista, jonka Luther viimeisenä kirkon tuntomerkeistä listasi.

*12. Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi kuudennen sinetin; ja tuli suuri maanjäristys, ja aurinko meni mustaksi niinkuin karvainen säkkipuku, ja kuu muuttui kokonaan kuin vereksi, 13. ja taivaan tähdet putoivat maahan, niinkuin viikunapuu varistaa raakaleensa, kun suuri tuuli sitä pudistaa, 14. ja taivas väistyi pois niinkuin kirja, joka kääritään kokoon, ja kaikki vuoret ja saaret siirtyivät sijoiltansa. 15. Ja maan kuninkaat ja ylimykset ja sotapäälliköt ja rikkaat ja väkevät ja kaikki orjat ja vapaat kätkeytyivät luoliin ja vuorten rotkoihin 16. ja sanoivat vuorille ja kallioille: "Langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta! 17. Sillä heidän vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi kestää?"*

Tavat, jolla maailman päättymistä kuvataan, ovat samanlaisia kuin esim.

- Joel 2:31: ”aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennenkuin Herran päivä tulee, se suuri ja peljättävä”
- Matt. 24: 29–31 ”Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella. Ja hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin.”
- Hagg. 2:6: ”Näin sanoo Herra Sebaot: Vain hetki enää, ja minä järjytän taivaan ja maan, meret ja mantereet.”
- Jes. 34: 4: ”Taivaan voimat hajoavat, ja taivas kiertyy kokoon kuin kirjakäärö. Sen tähtien joukot varisevat maahan kuin viiniköynnösten lakastuneet lehdet, niin kuin kuivettuneet viikunat karisevat puusta”

Jakeessa 15 listataan – orjia lukuun ottamatta – ylempien yhteiskuntaluokkien väkeä, rikkaita ja ylimyksiä. Tämä kuvaa sitä järkytystä, joka lopussa koittaa: tämän maailman mahti ei kestänytään Karitsan edessä. Kaikki ihmiset tullaan tuomitsemaan, mutta Johannekselle näytetään erityisesti mahtimiehet, koska he tässä elämässä tuntuvat olevan tuomion tavoittamattomissa. Lohdun sana seurakunnalle, joka uskonsa tähden usein joutui elämään hyvin vaikeissa oloissa.

Maan mahtavat yrittävät paeta Jumalaa – jopa kivivyöryn alle jääminen on parempi vaihtoehto kuin tuomioistuimen eteen joutuminen. Jes. 2: 10, 19 kuvaavat samaa: ”paetkaa vuorten uumeniin Herran kauhistuttavan voiman tieltä” mutta aivan erityisesti Hoos. 10:8: ”*Aavenin ubrikukkulat, Israelin synti, hävitetään; orjantappuraa ja obdaketta on kasvava heidän alttareillansa. Ja he sanovat vuorille: "Peittäkää meidät", ja kukkuloille: "Langetkaa meidän päällemme."*

”Kätkekää meidät karitsan vihalta” – tästä on kyse silloin, kun armon aika päättyy ja Kristus ilmestyy tuomarina. 2. Piet. 3:9 kertoo, että Jumala viivyyttää tuomiota siksi, koska hän tahtoo kaikkien kääntyvän. Tuomio kuitenkin tulee kerran. Kristuksen ristinkuolema on tehnyt hänestä myös maailman tuomarin: hän on kärsinyt jokaisen ihmisen synnin rangaistuksen, ja tarjoaa jokaiselle armahdusta. Se, joka ei tällaiseen armoon suostu, joutuu kerran kohtaamaan hänet tuomarina, joka itse rangaistuksen kärsineenä voi vaatia synnintekijän tilille teoistaan. Tällöin jokaisen on viimein tunnustettava Jeesus

siksi, mikä hän on. ”Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: ’Jeesus Kristus on Herra.’” (Fil. 2: 10–11)

Kuitenkin tuhossa on jo uuden elämän lupaus. Jo Jesajan kautta (65:17) annettiin lupaus uudesta taivaasta ja uudesta maasta. Samaa Apostoli Pietari toisti maailman lopusta puhuessaan: ”Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta bajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. Kun siis nämä kaikki näin bajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen bajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat! Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu.” (2. Piet. 2: 10–13)

Kuudes sinetti vie tapahtumat ensimmäisen kerran maailman loppuun. Myöhemmin tuleva seitsemäs sinetti ei päättä koko tarinaa, vaan aloittaa uuden seitsikon – seitsemän pasuunaa. Seitsemäs pasuuna päättää toisen seitsikon taivaallisen temppelin kuvaukseen, mutta ei vielä vie lopulliseen taivasnäkyyn. Tämä on ilmestyskirjalle ja jo vanhan testamentin profeettakirjoille/apokalypseille tyypillistä. Heparalainen esitystapa ei ole länsimaisen suoraviivainen, alusta loppuun kulkeva selvitys, vaan koostuu enemmänkin sykleistä, kierroksista jotka spiraalinomaisesti vievät kohti keskustaa, tarinan päätöstä. Ilmestyskirjan lukuisat näyt eivät muodosta aikajärjestykseltään selvää, historiallista kertomusta, vaan ovat erilaisia kuvauksia samasta asiasta – eli siitä, mitä on elää maailmassa joka kulkee kohti viimeistä tuomiota.